
Pomrčina Vjere

By David Wilkerson

April 21, 2008 Isus je rekao: "'Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću!'

'Gospodine – reče mu Šimun – ja sam spreman s tobom i u tamnicu i u smrt ići.' 'Kažem ti, Petre – odvrati mu – da danas neće zapjevati pijetao dok triput ne zaniječeš da me poznaš'" (Lk 22,31-34).

U jednoj ranijoj poruci napisao sam kako je Petar pretrpio "pomrčinu vjere". Takva iskustva doživljavali su odani kršćani kroz svu povijest. Nedavno sam bio potaknut od Duha da se vratim na taj predmet i da ga malo više istražim kako bih dao malo više svjetla na "pomrčinu vjere" kroz koju danas prolaze mnogi sveti.

Kao što se sjećate, Petrova se pomrčina dogodila na Pashu. Isus se okrenuo ovom hrabrom učeniku i otkrio mu: "Šimune, sotona je odlučio dokopati te se da bi te mogao rešetati kao pšenicu." Neki teolozi prevode to i drže da to zapravo znači: "Petre, sotona zahtijeva da te predam njemu da bi prodrmao sam tvoj život."

Upozorenje je ovdje jasno: sotona je izveo nadnaravni napad na Petrovu vjeru. Rešetati znači žestoko tresti gore-dolje, lijevo-desno, naprijed-natrag, bacati na sve strane. Jednostavno rečeno, đavao je naumio na najžešći mogući način prodrmati same temelje Petrove vjere.

Ranije tog dana Petar se hvalisao da ima pouzdanu vjeru. Pred drugim učenicima rekao je Isusu: "Gospodine, nikada neću posumnjati u tebe. Prije bih umro nego te iznevjerio."

Budite uvjereni, Petrova vjera nije bila samo prazan govor ili puka emocija. Od svih učenika, ovaj čovjek je iznova i iznova pokazivao hrabrost svoga vjerovanja. On je izašao iz lađice da napravi prvih nekoliko koraka po vodi prema Isusu. On je izrekao takvu vjeru u Isusovo božanstvo govoreći: "Ti si Krist, Sin Božji", da mu je Isus rekao da će graditi svoju Crkvu na tom svjedočanstvu. Petrova je vjera bila stvarna – i to je bio upravo razlog zašto je đavao krenuo za njim.

Sotona ne traži prilike da slomi ljude čija je vjera slaba ili se koleba. Malo nas je onih koji razumiju ovu istinu kad smo usred kušnje. Ne vidimo da smo u vatri zbog našega hodanja s Isusom i da đavao pokušava suzbiti našu glad za Božjom nazočnošću. Sjetite se Petra! Bio je to čovjek koji je trebao postati stup Crkve Božje i na Pentekost odaslati u svijet evanđelje. Budite sigurni da sotona nije htio dopustiti da se to dogodi bez borbe.

Dakako, svi su kršćani testirani u vezi sa svojom vjerom. To se događa kad se tijelo bori protiv duha te žudimo za stvarima ovoga svijeta. Zahvalan sam Bogu za vjeru "iz-dana-u-dan" koja održava njegove svete u toj borbi.

Ali za neke sluge sotonsko je rešetanje daleko više od rata između tijela i duha. To je nadnaravni izravan napad samog đavla koji pokušava uništiti njihovu vjeru. Vjera tih slugu dolazi pod izravne, dobro osmišljene napade sila iz pakla koje ih drmaju mentalno, fizički i duhovno. Međutim, želim vam pokazati kako je Bog odredio da naša vjera prođe kroz te oštre vatre.

Isus je znao da će sotonski juriš na Petra biti ciljan na njegovu vjeru. Zbog toga je pripremio svoga učenika govoreći mu: "Ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše." Čak ga je unaprijed upozorio

da će pasti: "Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni (kad prođeš kroz to), učvrsti svoju braću." Na kraju je Isus rekao nešto što njegov učenik jednostavno nije mogao primiti: "Kažem ti, Petre, da danas neće zapjevati pijetao dok triput ne zaniječeš da me poznaš."

Stanite i razmislite o ovome: Što bi bilo da je Isus to rekao za vas? Kako biste reagirali? "Ali, Gospodine, znaš da sam ti vjeran. Sve sam ostavio da bih te slijedio. Osim toga, dao si mi obećanje da ćeš me sačuvati od pada. A sad mi kažeš da ću učiniti nešto neiskazano, da ću se ponašati poput nekog nevjernika. Kako bi to moglo biti?"

Vjerujem da bi većina kršćana tako reagirala. Možda smo iskusili razdoblja rešetanja, ali malo nas je koji možemo zamisliti tako oštre sotonine napade da u kušnji zaniječemo Isusa.

Zamislite Petra kako stoji vani ispred vjerskog vijeća grijući se na vatri. To je bio čas na koji ga je Isus upozorio – kad će se činiti da su sile mraka sve zamračile. Mogu tek zamisliti strašne stvari koje je sotona tada ubrizgavao u Petrov um, navodeći ga da se čudi:

"Ne mogu vjerovati što se to Isusu događa. Da je uistinu Bog, kako bi mogao dopustiti takvo poniženje? On bi trebao biti Sin živoga Boga. Međutim, ako ne može sam sebe spasiti, kako može spasiti mene? Sve ono što nam je rekao nestaje u dimu. Gdje su Božja sila i njegova nazočnost u ovaj očajnički čas?"

Mnogi od nas postavljaju ista pitanja usred svojih kušnji. I mi smo udarani kao Petar kad vapimo Gospodinu i ne čujemo odgovore ... kad naša situacija ide ih lošega u gore ... kad smo svedeni na užas od kojega nam drhti duša.

Što mislim pod izrazom "pomrčina vjere"? U prirodi se pomrčina sunca događa kad mjesec prolazi između zemlje i sunca zamračujući djelomično ili potpuno svjetlo. Na trenutak se čini kao da je sunce doslovce nestalo i dnevna svjetlost iznenada postaje mrak. Grčko značenje pomrčine je "odsutan sam" ili "prestajem postojati". Prema drevnom mišljenju, bogovi su na trenutak zapravo ugasili sunce.

Za kršćane, "duhovna pomrčina" jest mračan čas kad se čini da je Bog odsutan iz našega života. Sotona najčešće dolazi tijekom testiranja nastojeći zamračiti našu viziju Gospodina. To je pokušao s Petrom bacajući u tog učenika sve što je mogao iz pakla ne bi li bacio njegovu vjeru u mrak potpune pomrčine.

Pitam vas, jeste li se ikada suočili s takvom pomrčinom? Sat vremena kad vam je um bio preplavljen pitanjima? Kad se činilo da vam molitve padaju na zemlju, a Riječ Božja kao da vam je zatvorena? Kad ste osjećali da vam je život prazan, beskoristan, potpun promašaj?

U takva vremena čujete optuživanja: "Nakon sve tvoje molitve, nakon svih otkrivenja koja si primio iz Riječi Božje, nakon svih tvojih svjedočenja o Božjoj vjernosti – nakon svega toga još si uvijek slab. Tvoj život nije ono što propovijedaš." Iznenada ste u kušnji i mislite: "Ovo hodanje po vjeri u mom životu nema smisla. Ništa od toga mi ne koristi, a ne mogu po tom pitanju ništa ni učiniti. Mislim da se ne mogu s time nositi. Previše sam zgažen. Ne mogu dalje."

Čujte Petrov jezik usred pomrčine vjere. Kad ga je netko pitao: "Nisi li i ti sljedbenik ovog Isusa?" Petar je lagao: "Ne znam o čemu govoriš. Ne znam tko je taj čovjek." Kad mu je to pitanje bilo postavljeno drugi put, ponovno je odgovorio: "Ne poznajem ga." Konačno, kad mu je bilo postavljeno i treći put, Petar je izgovorio psovku i povikao: "Nikada nisam bio s tim čovjekom!"

Govorim o potpunoj pomrčini vjere. Petar je zvučao poput razbjesnjelog nevjernika. Vjera mu je bila potpuno uzdrmana. Prešao je crtu niječući zapravo Isusa. Ovaj isti hrabar učenik koji je izbacivao demone sad je potonuo duboko u nevjeru. Netko bi pomislio: "Bog je sigurno završio s Petrom uklanjajući svoje pomazanje iz njegova života. Nakon svega, kako bi ijedan pravi sluga Božji mogao tako govoriti?"

Reći ću vam kako se to može dogoditi. To se događa kad smo pod teškom neprijateljskom vatrom i kad nam se čini da je Bog sasvim odsutan. To je vrijeme kad sotonin glas dopire do nas tako glasno i jasno da potpuno gubimo Boga ispred očiju. Iznenada osjećamo da smo uzalud proveli život i da ništa nije vrijedilo. U taj mračan trenutak pomrčine, davao stvara takav kaos da ne možemo vidjeti izlaz. Ne možemo zamisliti da je Božja sila u stanju izbaviti nas.

Sotona je htio da Petar završi u potpunom očaju. Doista, na svoj užas ovaj je učenik shvatio da se odrekao Isusa i to ne samo jednom, nego triput. Kako mu se to moglo dogoditi? Zamislite oblak osude koji se spustio na Petrov um u tom trenutku.

A kako je s vama? Živate li pod osudom jer vam je u jednoj točki pomrčina pala na vjeru? Možda se neprestano vraćate na neku grešnu naviku ili sumnjate da je Bog sposoban izvršiti svoja obećanja saveza u vašem životu. Otada živite u spirali straha, krivnje i osude.

Svi znamo kako je Bog izbavio Petra iz ovoga užasnog časa. Učinio je to na isti način kao što je izbavio i druge svete ljude u Pismu koji su se suočili sa svojom vlastitom pomrčinom vjere.

1. Ilija, čovjek kome je Bog stvarno govorio, prošao je kroz oštru pomrčinu vjerellijina vjera doslovce je otvarala i zatvarala nebo. Bio je to neustrašiv prorok u svome svjedočanstvu, čovjek zbog čije su čvrste vjere u Boga kraljevi drhtali i pakao se tresao. Kad je sotona držao Izraela u svom zahvatu, Ilija se digao u vjeri i srušio sve idolopoklonstvo.

Međutim, ovaj sveti prorok prošao je kroz tamnu pomrčinu vjere. Sotona je znao kakav bi učinak Ilijina vjera imala na Izraela te je osmislio napad kroz pokvarenu kraljicu Izebelu. Dogodilo se to u trenutku Ilijina najvećeg trijumfa: upravo je pogubio četiristo Baalovih proroka i pješke krenuo s gore Karmela do Jizraeela. Ali kad je stigao onamo, čuo je da mu je Izebela ucijenila glavu, proglasivši: "Ilija je mrtav čovjek."

S obzirom da je Ilija bio emocionalno iscrpljen, vjera mu je klonula. U jednom mračnom času, snažna vjera koja je mogla otvarati nebo smanjila se na nevjeru. Krijući se iscrpljen u nekoj spilji, pao je u duboku potištenost. Digao je ruke od života govoreći kroz mnoge riječi: "Moja vjera, nada i gorljivost su gotovi. Život nije vrijedan življenja. Trudio sam se koliko sam mogao, ali sve mi je to eksplodiralo u lice. Zar se Bog ne brine? Gospodine, izvedi me iz ovoga kaosa. Ubij me!"

O Iliji možete misliti isto kao i o Petru: "Ovaj je čovjek sigurno prešao crtu. Kako bi jedan sveti sluga mogao propovijedati pravednost i činiti ona silna djela, a ipak zaniijekati Božju brigu?" Pitam vas, je li Bog uklonio Ilijino pomazanje zbog takve nevjere? Je li ukorio proroka za optuživanja? Ne, Bog je služio svome sluzi hraneći ga i snažeći. Zapravo, poslao mu je anđela da mu pripremi tako nadnaravno hranjivu hranu da ga održava četrdeset dana.

2. I Jeremija je prošao kroz pomrčinu vjereJeremija je bio snažan propovjednik svetosti i pokajanja, neustrašiv prorok koji je imao um Božji i koji je hodao u strahu Gospodnjem. Međutim, dok čitamo Jeremiju 20, otkrivamo da je ovaj čovjek prolazio kroz užasnu pomrčinu vjere.

Propovijedao je na hramskim vratima kad je sotonom opsjednut svećenik Pašhur naredio da se Jeremija odvuče i baci u javne klade gdje su ga prolaznici ismijavali. Kad je bio oslobođen, najavio je Božji sud nad Pašhurom i njegovim sljedbenicima: "Ti, Pašhure, i ovaj grad bit ćete oboreni. Bit ćete odvedeni u ropstvo" (vidi Jer 20,6).

Odmah se mrak duše spustio na Jeremiju te se slomio u obeshrabrenju. Jednom propovjednik svetosti koji je duboko prodirao, sad je dao oduška mračnim osjećajima prema Bogu: "Gospodine, prevario si me. Riječ koju si mi dao postala je moja sramota. Svakodnevno mi se izruguju. Odbacio si me pa i ja napuštam tebe. Neću više govoriti tvoju Riječ. Sva tvoja obećanja su prazna. Moj život i služba završili su u sramoti. Trebao si me ubiti još u utrobi" (vidi Jer 20,7-8).

Recite mi, je li Jeremija ovdje prešao crtu? Može li takav jezik izaći iz usta onoga tko tvrdi da služi Bogu? Odgovor nalazimo odmah u sljedećem poglavlju: "Riječ koju Jahve uputi Jeremiji" (Jer 21,1). Prorokova pomrčina je nestala i Bog je odmah bio tu. Jeremijina najučinkovitija služba bila je tek pred njim.

Bog je uvijek svjestan lukavština i napada koje sotona koristi protiv njegovih najučinkovitijih slugu. I u Ilijinom i u Jeremijinom životu Bog je znao da će njihova vjera podnijeti pomrčinu. Znao je da će izaći iz svoje krize zbunjenosti i boli. Pismo daje jasno na znanje da ni na tren Bog nije podigao svoje pomazanje ni od jednoga od njih.

Većina od nas ne može se povezati s oštrim rešetanjima i pomrčinama vjere tih duhovnih velikana. Dok čitamo o Iliji i Jeremiji, mislimo: "Nikada nisam bio pritisnut do točke da molim Boga da mi uzme život, kao Ilija. Nikada nisam optuživao Boga da me prevario, kao Jeremija. I nikada nisam rekao Gospodinu: 'Dižem ruke.' Pomrčina ovih ljudi bila je potpuna, privremeno zasjenjujući njihovu vjeru. Ne mogu se s time povezati."

Međutim, to ne znači da naša vjera nije doživjela pomrčinu. Naša može biti skrivena. Istina je da možemo razviti jednako očajan stav ako mislimo da nas je Bog ostavio na tlu. Nakon nekoga razočaravajućeg iskustva, sotona nam može usaditi misli poput ovih: "Gdje je tvoj Bog sada kad ga trebaš? Stvari idu s lošega na gore, a njega nigdje na vidiku. Obećao je da će stvoriti put bijega za tebe. Gdje je sada?"

Iako možda to ne pokazujemo izvana, zabavljamo se mislima da Gospodin nije s nama, da je ljut na nas, da nismo zadovoljili u njegovim očima. I tako utihnemo pred Bogom povlačeći se od njega u molitvi i zanemarujući pouzdati se u njega u svojim kušnjama.

Kakvoga god stupnja bila naša pomrčina, djelomična ili potpuna, moramo znati da je iza tog napada đavao. Nije to izazvano nečim u našoj naravi ni Božjim gnjevom, nego to dolazi kao nadnaravni napad iz pakla. Ako propustimo to prepoznati, naš će se spiralni silazak nastaviti. Ne smijemo podcijeniti sotoninu odlučnost da nas dovede do brodoloma vjere.

Možda pitate: "Ali zar Isus nije s pravom uvrijeđen kad smo nepovjerljivi prema njemu? Ne žalosti li ga kad se kolebamo i ispitujemo njegovu vjernost?" Da, to ga žalosti. I da, naše nevjerničke misli mogu nas dovesti do zbrke i kaosa. Gorčina može pustiti korijen i, ako dopustimo da otvrdne, može nas odvesti do potpunog otpada.

Ali ostaje činjenica da Bog poznaje prave dubine onoga što je u vašem srcu i za njega se ništa nije promijenilo u vezi s vama. On vas iznenada ne gleda kao neprijatelja, mijenjajući se u trenutku zbog

vašega uznemirenog duha. On vas još uvijek smatra svojim prijateljem, borcem za njegovo kraljevstvo koji je došao do točke da krene u nova područja pouzdanja. I upravo iz tog razloga postali ste meta sotone.

David je odlučio apsolutno prepriječiti vašu viziju Božje milosti i milosrđa. Poput mjeseca tijekom pomrčine, on malo-pomalo nastoji prekriti vaš vidik Isusa dok stvari ne postanu potpuno mračne. Međutim, sve vrijeme Bog ima plan da vaša vjera izađe iz te privremene pomrčine.

3. Mnogi od nas u stanju su povezati se s djelomičnom pomrčinom vjere kroz koju je prolazio David. U Psalmu 55 David govori o sotonskom napadu koji je iscrpio njegovu snagu i strpljenje. To je dovelo do tako oštrem pomrčine da je David htio pobjeći. Tugovao je: "U mojoj je duši bol, pritisak koji ne popušta. To je bitka koja ne završava. Ovo kroz što prolazim užasava me. Postoje trenuci kad ne prestajem drhtati.

Gospodine, ne krij se više od mene. Molim te, poslušaj moju molbu. Moraš stvoriti put bijega za mene. Kad bih samo imao krila poput grlice, odletio bih iz ovoga mjesta i sakrio se u nekoj pustinji. Želim se samo odmoriti od ove bitke."

Što je bio uzrok ove Davidove strašne bitke? Bio je to glas: "...zbog glasa neprijatelja" (Ps 55,3). Na hebrejskom to ovdje znači "glas čovjeka". Bio je to glas sotone zajedno s njegovim demonskih tlačiteljima: "..zbog tlačitelja opakoga" (Ps 55,3).

David je rekao za te glasove: "...svališe na me nevolju i u srdžbi me zamrziše" (Ps 55,3). U biti govori: "Jezici đavolâ bacaju na mene optuživanja. Sotona i njegovi pristaše kuju zavjeru protiv mene uznemirujući me lažima. Iskopavaju moje prošle neuspjehe i donose ih pred mene pokušavajući me zastrašiti."

Što je u vezi s tim David učinio? Zavapio je Bogu za pomoć tražeći da utiša optuživanja neprijateljâ: "Smeti ih, Gospodine, podvoji im jezike" (Ps 55,10). "Svaki dan izvrću riječi moje, sve namisli njihove meni su na zlo ... na korake moje oni paze" (Ps 56,5-6).

Davidovo svjedočanstvo svima nam jasno daje na znanje da je ovo rat. Suočavamo se sa zlim silama; u borbi smo za našu vjeru protiv oca laži. A jedini način da uspijemo u toj bitki jest da zavapimo Gospodinu za pomoć.

Poput drugih svetih slugu Božjih, David je izašao iz svoje pomrčine i bio je silnije upotrijebljen nego ikada ranije. Ljubljeni, ista radost čeka i nas iza naše pomrčine. Međutim, tek kad smo najniže, na najdubljoj točki nevjere, Bog čini svoje najdublje djelo u nama pripremajući nas da ga proslavimo.

Jeste li nedavno bili rešetani i je li vam se činilo da vas je vjera iznevjerila u najmračnijem trenutku pomrčine?

Poput Petra, i vama se možda čini da ste potpuno poraženi. Ili, poput Jeremije, držite da vas je Bog prevario i napustio. Ili, poput Ilije, svladani ste i jednostavno želite da vam život završi. Ne vidite izlaza iz svoje pomrčine.

Potičem vas da učinite tri stvari.

1. Počivajte u Božjoj ljubavi za vas. Sjetite se primjera tih slugu i plana koji je Bog čitavo vrijeme

njihove kušnje imao za svakoga od njih. Cilj mu je bio da izađu iz svoje pomrčine pripremljeni za službu koju je već imao spremnu za njih.

2. Znajte, kako god duboke bile vaše misli nevjere, Gospodin vidi kroz što prolazite i njegova se ljubav za vas nikada ne koleba. Iako smo nevjerni, on ostaje vjeran: "I mi smo, naime, nekoć bili nerazumni, buntovnici, lutilice ... ali ... očitova se dobrota Boga, našega Spasitelja" (Tit 3,3-4).

Grčka riječ za "očitovati" ovdje znači "položiti". Bog vidi naše borbe, brige, strahove, ispitivanja – ukratko, razdoblja naše pomrčine puna nerazumnosti i buntovništva – i polaže svoju božansku ljubav na nas. Kakvo god naše stanje bilo, njegova ljubav vlada nad nama.

3. Učinite kao David i vapite Gospodinu dan i noć: "Gospode, Bože moga spasenja, vapim danju i noću pred tobom. Ujutro moje molitve dolaze pred tebe. Prigni uho svoje k mojem vapaju" (vidi Ps 55). Dragi sveti, neka ovo bude vaša molitva kao što je postala i moja:

"Gospodine, povremeno ne razgovaram s tobom. Odmičem se od tebe zbog razočaranja. Ali sada po vjeri činim korak prema tebi u molitvi. Čuj moj vapaj, Isuse. Znam da ovo nije moja bitka nego tvoja. Pouzdajem se da ćeš utišati jezike neprijatelja. I znam da tvoja ljubav vlada nada mnom, čak i u moja najmračnija vremena. Počivam u tvojoj radosti za meni. Amen."